

ШКІПКА

Шкіпка – ділянка, де вирощують саджанці деревних і кущових рослин (дичок), які підлягають щепленню, тобто – окультуренню.

№1(27) 27.06.2008

ЖИТТЯ ВІДМІРЯЄТЬСЯ ВИПУСКАМИ

Олександр Леонідович Музика,
декан соціально-психологічного
факультету,
завідувач випускової кафедри соці-
альної та практичної психології

Випуск для декана – це цілий букет почуттів: і радість від того, що бачиш результати власної праці, і сумніви стосовно того, чи всього навчив, і відповідальність перед людьми, долю яких будуть вирішувати 230 свіжоспечених психологів, соціальних педагогів і менеджерів. Але знаю напевне, викладачі, лаборанти, секретар факультету, методист заочної форми навчання, заступники декана – всі, хто причетний до соціально-психологічного факультету, робили все можливе, і навіть більше, для того, щоб створити умови для того, щоб ви стали фахівцями найвищого рівня. І це стосується не тільки знань, яких, як відомо не можна дати, а можна лише взяти.

Розвивальне середовище, яке створене на факультеті,

стане для багатьох тією життєвою моделлю, якої намагатимуться досягти у своїй професійній діяльності. Ми пишаємося тим, що належимо до студентсько-викладацького братства, яке є суттю соціально-психологічного факультету. Пройде певний час і відбудеться переоцінка цінностей. Ви із здивуванням і гордістю відкриєте, що отримали за роки навчання величезний потенціал знань, який сприяє вашому професійному зростанню, і потенціал людських стосунків, який став

Ірина Володимирівна
Багінська, методист заочної
форми навчання

базою для вашого особистісного росту. Ви понесете у велике життя те розумне, добре, вічне, що зуміли виростити в собі за роки навчання. А ми радітимемо вашим успіхам і досягненням. То ж щастя й удачі вам, дорогі випускники!

Життя – це не ті дні, що минули, а ті, що запам'яталися. Отож, нехай студентські роки залишать світлі спогади, а майбутнє готує ще багато щасливих днів, сповнених радості, добра та надії. Я бажаю випускникам соціально-психологічного факультету здійснення всіх задумів і мрій, хай світлою і довгою буде ваша життєва дорога.

Тетяна Миколаївна Майстренко,
заступник декана соціально-
психологічного факультету з навча-
льної роботи

Зазвичай на святі першого дзвоника я цитую першокурсника один старий латинський вислів: «Дорогу здолає той, хто йде». Дорогі випускники, хочу привітати вас з тим, що ви здолали цей шлях.

Без сумніву теперішній випуск залишиться у наших спогадах як один з найяскравіших. Це наші дівчата були найкрасивішими в університеті. Наші хлопці створили футбольну команду і завоювали симпатію усіх дівчат факультету. Це ви вперше заспівали гімн факультету та висаджували клумбу півоній.

Попереду вас чекає цікаве, наповнене щасливими і не дуже подіями життя. Свої побажання хочу завершити ще однією цитатою: «Двері цього світу широко відкриті для тих,

хто прагне зробити все можливе і не боїться мріяти». Мрійте! І нехай ваші мрії збуваються!

Промайнули державні іспити, проміне вручення дипломів. Я щиро переконана, що для вас це не просто випуск з університету, а початок професійного шляху.

Вірю, що кожен з вас досягне своєї вершини – головне бажання. А студентські роки запам'ятаються незабутніми вечорами поезії, культурно-мистецькими акціями, здобутками у науковій та творчій діяльності.

Наталія Федорівна Портницька,
заступник декана соціально-
психологічного факультету з
організаційно-виховної роботи

Лариса Петрівна Тарнавська, секретар
факультету

"В БУДЬ-ЯКІЙ СИТУАЦІЇ РОБИТИ ВИБІР НА КОРИСТЬ ОСОБИСТІСНОГО РОСТУ".

Стояти на роздоріжжі і мати можливість вибору свого власного неповторного життєвого шляху... Що може бути краще? І що може бути важче? Свого часу нам допоміг зробити правильний вибір вислів А.Маслоу: "В будь-якій ситуації робити вибір на користь особистісного росту". Хай він буде тим дороговказом, який допоможе вам зорієнтуватися у цьому мінливому, непередбачуваному, і подекуди хаотичному, світі. А ще пам'ятайте слова І. Пригожина: "Хаос – це не безлад, а порядок високого ступеня складності". І на завершення, порада від Ф. Перлза – "Не забувайте, що ви прийшли в цей світ не для того, щоб відповідати чиймсь очікуванням, а інші – не для того, щоб відповідати очікуванням вашим!" Хай щастить!

*Вікторія Горбунова та Віталій Климчук,
кандидати психологічних наук, доценти*

СПОГАДИ ВИПУСКНИКІВ

милялися і у словах, і у жестах, виводили із себе нашого коханого кінщика, однак фільм на перший погляд вийшов чудовим. Хоча... це лише перший погляд, бо на заліку критики уникнути не вдалося, однак ми задоволені. Будемо раді, якщо вам колись випаде нагода подивитись наше кіно, якщо ж вам доведеться робити щось подібне, ми щиро бажаємо успіхів у зйомках. Головне - отримати максимум задоволення від процесу і, звичайно, від результату!

Пригадуємо, якось на виховній годині ми з Оленою Оксентівною, нашим куратором, домовилися проводити зустрічі за чашкою чаю та власною випічкою. Віктор, пожартував, що це справи дівочі і пекти він не уміє, але гідно оцінюватиме нашу майстерність... Чесно кажучи, нам і досі незручно: традиція дегустувати наші солодкі вироби стала у Віктора звичкою... Уявляєте, на першому курсі він важив 44 кілограми... На наступну зустріч ми знову зібралися разом: приготували чай, придбали в гастрономі печиво та цукерки... Як же нам стало соромно!.. коли прийшла Олена Оксентівна із власноруч випеченими тістечками, із «райськими яблучками» та «вінницьким» медом з горіхами...

А ось історія про те, як група магістрів знімала навчальний фільм!

Сталось диво ГРУПА МАГІСТРІВ ВПЕРШЕ за весь час навчання ЗІБРАЛАСЬ У ПОВНОМУ СКЛАДІ, чим до глибини душі вразила заступника декана. Сценарій вирішили писати у перший день після Великодніх свят. Планували зібратися о 10.00, прийшли об 11.00. Очима, що нічого не бачать, почали вдивлятися у книги з психотерапії та психологічного консультування. Нарешті побачили знайомі літери, але готового сценарію там чомусь не знайшли... З горем навіпіл ми почали писати сценарій самостійно. Важко порахувати, скільки було виправлено помилок, скільки разів доводилось переписувати текст... З рештою вдалось затвердити у викладача кінцевий варіант. Але як знімати, коли йдуть пари, якщо аудиторії зайняті навчальним процесом?

Прийшов вечір, підкралась ніч. Університет, як кажуть прибиральниці, «випорожнївся», і ми почали знімати кіно. Якби ви бачили ці зйомки!!! Ми «синіли», «тримались за животи», «реготіли до сліз», кричали: «Кіна не буде, кінщик захворів». Маргарита Войтко грала клієнтку, яка дуже переживала за долю свого уже четвертого чоловіка. Вона хвилювалась, гірко плакала. Вахтер випадково підійшла до дверей, почула монолог Маргарити і... викликала швидку. Далі справи пішли ще швидше. Звичайно по-

ВИПУСКНИКАМ

чення дипломів. Колись ви лише мріяли про цей день. І ось сьогодні—це реальність. В душі радість. Є трішки смутку. Є тривога перед новим і невідомим завтра. Це нормальний стан нормального студента.

Вірю в те, що ви маєте всі можливості зробити своє завтра щасливим. Бажаю кожному з вас щоранку з радістю йти на роботу і з радістю щовечора повертатися додому.

Не забувайте ділитися з нами своїми успіхами і досягненнями. Нехай спогади про найкращу пору студентського

життя повертає вас до рідного соціально-психологічного факультету, який усіх нас об'єднує, обігріває та оберігає.

Олена Музика, кандидат психологічних наук, доцент

Дорогі випускники!

Швидко збіг час від першого дзвоника до урочистої церемонії вру-

СПОГАДИ ВИПУСКНИКІВ

Наші менеджери, вважають, що їхнє студентське життя в своєму розвитку пройшло 5 основних сходинок:

"На першому курсі ми себе порівнювали з офіс-менеджерами: як секретарі-референти писали з ранку до ночі конспекти, виконували завдання, змісту яких зовсім не розуміли; блукали по розкладу та університетських коридорах, як по лабіринту; вперше познайомилися з «паном» комп'ютером; боялися перших іспитів як вогню, а перша практика пройшла під девізом: «Жуйки не під парту, а ковтайте, або в смітник!». Та не зважаючи на страхи та невпевненість, подолали всі перепони, успішно здали сесію і стали справжніми студентами.

Третій курс — *midl* рівень — наша «кар'єра» сягнула рівня менеджера зі збуту. Ми відкрили власний бізнес: просували та збували навички та конспекти молодшим курсам, брали участь в конку-

рентній боротьбі за отримання оцінок, досконало вивчили ремесло менеджера, а дехто замислився про правильність обрання майбутньої професії.

Четвертий курс — уже майже менеджери з персоналу: раціонально розподіляли свою присутність на парах, щоб отримати модуль автоматом, вміло використовували методику запізнення без покарання. В останній місяць навчання задали, що ми досі студенти, що попереду іспити та захист випускних робіт, написання яких було тільки в далеких планах.

П'ятий курс — топ-менеджери! Кафедра економіки і менеджменту — як рідний дім, викладачі — як друзі, пари — як відпочинок, а атестаційна комісія — нові знайомства і додаткова можливість влаштування особистого життя. І не легко тоді в свій графік внести консультації, захисти та зустрічі з викладачами, бо це справи не такі важливі як майбутній випускний вечір."

Основне, що ми зрозуміли, — **МИ КОЛЕКТИВ**. Це сталося вже на першому курсі... Наприкінці семестру, найбільш цікавими для нас були заняття із загальної психології, психології особистості. Перед останньою парою ми вирішили віддячити лектору і подарувати букет квітів. За хвилини 30 з усього потоку (майже сто осіб) зібрали по 10 копійок (!!!) — здали всі.

А купувати пішли троє з ініціативної групи (Левик, Кириченко, Абрамський). На пару, звісно, запізнались. Олена Оксентівна присоромила — мовляв, — як негарно... Але коли улюблений викладач побачила за спиною хлопців квіти і зрозуміла причину спізнання, то очі у неї стали вологими. Боже, як нам було приємно!

Ольга Іванівна Вікарчук, завідувачка випускової кафедри економіки та менеджменту

Оптимістичні побажання

Зазвичай, вчитися важче, кає труднощі. Щоправда, Сухомлинський працювати, але працювати млинський передчасно помер, нудотніше, ніж вчитися. І як але нас це не повинно лякати. переконає життя, попереду Виходячи з моєї концепції, нема нема нічого доброго, власне, ніякої різниці, коли помирати – як і в минулому нічого доброго все одно попереду нічого доброго не було. Що ж побажати випускникам за таких сумних реалій?

Тож випускникам хочеться Висновок ніби напрошується побажати наступне: шукайте вапростий: уникати труднощів і жкї життєві шляхи. Принаймні шукати веселощів. Та чи варто буде не так нудотно доживати. реалізовувати таку програму? НІ!!! Ще Сухомлинський (!) писав, що вихована людина шу-

Олег Мазяр,
старший викладач

СПОГАДИ ВИПУСКНИКІВ

Світлана Миколаївна Копляченко,
завідувачка випускової кафедри
соціальної педагогіки та педагогічної
майстерності

Ми прийшли до вітваря науки з відкритим серцем але з порожнім розумом. Минуло 5 років – занотовано 2 тони конспектів, списано 5 мільярдів кулькових ручок і 2 тони коректора, згрижено одну тону нігтів.

На початку навчання ми підсіли на психологічний тренажер: зі збільшенням психологічної літератури на кафедрі, збільшилась мускулатура у студентів. А постійні багаторазові підйоми східцями на сьомий поверх до неможливості розвинули наш інтелект.

Здача першої сесії підносила нас до сьомого неба, а буденна життєва жорстокість скидала нас на перший поверх без ліфта.

Ми по-доброму заздрили тим, хто прийшов на соціально-психологічний після нас. Ми заздрили першокурсникам, їм вручають студентські урочисто в актовій залі, а нам – буденно – у 213 аудиторії. На нашій факультетській галявині квітнуть форзиція, азалія, магнолії. А який чудовий

бузок!!! Тепер мало хто вже пам'ятає, з чого це починалося п'ять років тому. А все почалось з того, що ми всім факультетом розкидали гній.

Нові покоління, мабуть, не будуть цього знати, але ми ніколи не забудемо, що ці дивовижні дерева, ці осяйні квіти садили ми! Це ми залишили для вас традицію посвячувати першокурсників у студенти, змагатись піснями на «Вільному мікрофоні», визначати Людину року...

Наостанок – про гуртожиток. Наші негативні очікування щодо життя в гуртожитку не виправдали себе. Завдяки вдалому сусідству із старшокурсниками та одногрупниками ми мали можливість обмінюватися інформацією, конспектами, звітами, чайниками, мисками, хлібом-сіллю, картоплею, першоджерелами, рефератами, які, на жаль, не завжди були найкращими, проте студенти-житомиряни заздрили нам!!!

Шеф редактор — Олександр Леонідович Музика
Головний редактор — Віталій Климчук
Помічники головного редактора — Віктор Кириченко
Технічний редактор — Олександр Карпенко
Літературний редактор — Ярослав Мойсієнко

Фото — Віктор Кириченко

Адреса редакції: м. Житомир, вул. В. Бердичівська, 40, к. 702 (корпус №4) Тел.: (0412) 37-20-63